meleſt: kui agga ſinna metſaloom möistad aumbrite arro ärraluggeda."

Hunt útles: „Ma möistan keik keled ja numbrid ärraarwata. Töſtke agga jalg ülles."

Sälloke töstis Pea maaſt ülles, ſällo emma töstis parrema taggomiſſe jalla ülles.

Hunt hakkas terrawaste tunnistama: korraga Karplaugt wasto hambaid, et mehhel purtſas tulli ſilmiſt, jookſis ulgudes ja oiates metſa: ei tulnud ennam warſa hinda kulama.

---

Märra hoidis omma ſällo
äkkilisſe ſurma eeſt:
monnel lapſel hingewallo
omma kurja emma käeſt.

---

## 7. Hobboſe raud.

Wändra mees wiis wilja Perno. Tee peäl läks nael hobboſe rauaſt wälja. Mees watas körtſi ukſe ees, mötles: „Eks wiis naela pea ka." — Wöttis koppika eeſt topſikesſe.



Sai teiſe körtſi, teine nael ka ärra. Wöttis koppika eeſt, útles: „Eks ſa, märrake, lähhe nelja naelaga ka eddaſi."

Sai kolmanda körtſi: „Paggan, jälle nael ärra. Noh, wöttame ühhe ſüddamekinnitusſe. Teine pool rauda alles kinni."

Torri mäe peäl, lodjaſt üllesmiñnes, kadbus raud paſſa ſisſe. Polle wigga, korem ſai ikka mäeſt ülles.

Möiſaſep körtſi ukſe ees, ſuitſew tubbakaruil ſuus, küſſis: „Küllamees, ſinno hobbone hoiab jalga! Eks ſa wata järrele?" —

Mees watas: „No mis feſt on, minna lähhen ſellega ikka liñna, ja taggaſi ka weel. Eks koddo aega rauutada?"

Sep útles: „Katſu, katſu, — ei ſa ſa!" Mees útles: „Körtſipappa, andke wina!"

Läks Sinti kallewi wabrikuſſe. Ei märrake ſaand ennam kiwwi ulitſa peäl käidud, muud kui hüppas ja lonkas. Mees panni ühhe hea plakſo piitſaga, et jubba mehhel mäetubba winaſt ſoiaks läinud.

Eesti-ma rahwa Kalender 1855, lk. 32